

DOPUSZCZALNOŚĆ USTANAWIANIA I FINANSOWANIA NAGRÓD I WYRÓŻNIEŃ DLA ZAWODNIKÓW SPORTÓW ELEKTRONICZNYCH PRZEZ GMINY

PRZEMYSŁAW KUCZKOWSKI*

DOI: 10.26399/iusnovum.v18.1.2024.08/p.kuczkowski

STRESZCZENIE

Artykuł ma charakter oryginalny i został poświęcony problematyce nagród i wyróżnień dla zawodników e-sportowych. Omawiane motywacyjne instrumenty finansowe uregulowano w ustawie prawo sportowe w art. 31. W ramach opracowania podjęto próbę rozwiązania problemu prawnego, polegającego na znalezieniu odpowiedzi na pytanie o prawną możliwość ustanawiania i finansowania nagród oraz wyróżnień dla zawodników sportów elektronicznych przez gminy na podstawie art. 31 ustawy o sporcie. Ze względu na jednostkowe i przy czynkarskie prace z zakresu finansowania e-sportu, jednakże niepodjęjące problematyki ustanawiania i finansowania nagród i wyróżnień dla zawodników sportów elektronicznych na podstawie art. 31 ustawy o sporcie, opracowanie tej problematyki w ramach artykułu niewątpliwie wzbogaci aktualną literaturę przedmiotu.

Rozważania wstępne koncentrują się na przedstawieniu istoty definicji sportu oraz próbie zakwalifikowania e-sportu jako sportu w myśl ustawy o sporcie, co ma istotne znaczenie dla możliwości ustanowienia przez j.s.t. nagród i wyróżnień. Zaprezentowano najważniejsze poglądy literatury, orzecznictwo sądowe oraz stan prawny w tym zakresie. Dociekania w tym zakresie doprowadziły do sformułowania konkluzji, że – z kilkoma zastrzeżeniami – możliwe jest zakwalifikowanie e-sportu jako sportu. Kolejno skoncentrowano się na prawnych aspektach, dotyczących możliwości ustanawiania i finansowania przez gminy nagród i wyróżnień dla zawodników e-sportowych. Rozwiązano problem dotyczący rozumienia na gruncie ustawy o sporcie współzawodnictwa i wskazano, że e-sportowcy, pomimo braku polskiego

---

* mgr, radca prawny, asystent w Katedrze Prawa Administracyjnego na Wydziale Prawa i Ekonomii Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy (Polska), e-mail: pk@ukw.edu.pl, ORCID: 0000-0003-4808-8577

związku e-sportowego, mogą uczestniczyć we współzawodnictwie sportowym na gruncie ustawy o sporcie. Ponadto wyjaśniono rozumienie problematycznej w praktyce przesłanki, dotyczącej znaczenia danego sportu dla j.s.t. Końcowe rozważania w tym obszarze pozwoliły na sformułowanie postulatów *de lege ferenda*.

Przedmiot analizy stanowią unormowania prawne oraz wypowiedzi doktryny i judykatury. Artykuł zawiera rozważania dotyczące sfery normatywnej i dogmatycznej, a także sfery stosowania prawa przez sądy administracyjne. Badania mają charakter krajowy. W artykule zastosowano metodę dogmatyczno-prawną, polegającą na analizie regulacji prawnych, dotyczących ustanawiania i finansowania nagród i wyróżnień zawodników sportów elektronicznych.

Słowa kluczowe: e-sport, nagrody i wyróżnienia sportowe, wynik sportowy, współzawodnictwo sportowe, zawodnik e-sportowy

PERMISSION FOR MUNICIPALITIES TO ESTABLISH AND FINANCE PRIZES AND AWARDS FOR ATHLETES IN ELECTRONIC SPORTS

ABSTRACT

The article is original in nature and was devoted to the problem of awards and prizes for e-sports players. The motivational financial instruments in question are regulated in the Law on Sports in Article 31. Within the framework of the study, the author attempted to solve the legal problem of finding an answer to the question of the legal possibility of establishing and financing awards and prizes for e-sports players by municipalities on the basis of Article 31 of the Law on Sports. Due to the unitary and causal works in the field of e-sports financing, however, which do not address the issue of establishing and financing awards and prizes for players of electronic sports on the basis of Article 31 of the Law on Sports, the development of this issue within the framework of the article, in the author's opinion, will undoubtedly enrich the current literature on the subject.

The preliminary considerations focus on presenting the essence of the definition of sports and an attempt to qualify e-sports as sports under the Law on Sports, which has important implications for the possibility of establishing prizes and awards by the local authorities. Relevant views of the literature, judicial decisions and the state of the law in this area were presented. Investigations in this regard led to the conclusion that it is possible to qualify e-sports as a sport under several reservations. Subsequently, the focus was on the legal aspects concerning the possibility of municipalities establishing and financing awards and prizes for e-sports players. The problem of understanding competition on the grounds of the Law on Sports was resolved, and it was pointed out that e-sports players, despite the lack of a Polish e-sports association, can participate in sports competition on the grounds of the Law on Sports. In addition, the understanding of the problematic in practice premise concerning the importance of a given sport for the local authority was clarified. Finally, considerations in this area allowed the formulation of postulates *de lege ferenda*.

The subject of analysis are legal norms and statements of doctrine and jurisprudence. The article includes considerations of the normative and dogmatic sphere, as well as the sphere of application of law by administrative courts. The research is domestic in nature. This article uses the dogmatic-legal method of analyzing the legal regulations on the establishment and financing of prizes and awards of electronic sports players.

Keywords: e-sports, sports awards and prizes, sports performance, sports competition, e-sports player

WPROWADZENIE

Sport elektroniczny (dalej również jako e-sport) to niewątpliwie fenomen naszych czasów; szczególną popularnością cieszy się wśród młodych ludzi. Praktycznie co roku w każdym większym mieście w Polsce odbywają się bardziej lub mniej profesjonalne turnieje w tej dziedzinie, angażujące zawodników, a przede wszystkim kibiców z lokalnych społeczności. W Polsce najbardziej znana rywalizacja ma miejsce w Katowicach, pod nazwą Intel Extreme Masters; suma nagród w ostatnich latach przekraczała tam milion dolarów rocznie¹. Warto wspomnieć, że w 2022 roku szacowano, iż w skali światowej branża e-sportowa wygenerowała od 1,8 mld do 3,2 mld dolarów zysku², z tego część przeznaczona została dla profesjonalnych zawodników i trenerów.

Skutkiem zainteresowania społeczeństw e-sportem jest planowane włączenie rozgrywek e-sportowych do Letnich Igrzysk Olimpijskich, które w 2024 roku odbędą się w Paryżu³.

Pomimo że e-sport stał się dość istotną częścią życia społecznego obecnych czasów, to – niestety – do teraz nie doczekał się na gruncie prawa polskiego kompleksowej regulacji, ani nawet definicji legalnej (w przeciwieństwie do rozwiązań funkcjonujących w Korei Południowej⁴ czy we Francji)⁵. Taki stan rzeczy implikuje wiele problemów prawnych, szczególnie w zakresie dopuszczalności finansowania e-sportu ze środków publicznych, w tym tych będących w dyspozycji jednostek samorządu terytorialnego.

Jedyną regulacją, która odnosi się do problematyki niniejszego artykułu, jest Ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie⁶ (dalej jako ustawa o sporcie), zwłaszcza w brzmieniu nadanym jej w wyniku wejścia w życie Ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o sporcie oraz Ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów⁷. W wyniku tej nowelizacji dodano w art. 2 ustęp 1 a w brzmieniu: „1 a. Za sport uważa się również współzawodnictwo oparte na aktywności intelektualnej, którego celem jest osiągnięcie wyniku sportowego” – stał się on podstawą do rozważań prawnych o możliwość zakwalifikowania e-sportu jako sportu na gruncie tej ustawy, a w konsekwencji – o możliwość finansowania e-sportu ze źródeł publicznych.

---

¹ <https://intelextrememasters.com> (dostęp: 5.12.2022).

² <https://www.pb.pl/ile-jest-wart-obecnie-polski-rynek-esportu-1104979> (dostęp: 5.12.2022).

³ <https://conowego.pl/testy-i-recenzje/na-igrzyskach-olimpijskich-moze-zobaczymy-e-sport-ale-bez-brutalnych-gier-23802> (dostęp: 7.01.2023); <https://www.polsatsport.pl/wiadomosc/2017-08-09/paryz-chce-esportu-na-igrzyskach-olimpijskich-w-2024-roku/> (dostęp: 7.01.2023).

⁴ Zob. szerzej: W. Sosnowski, *Prawne i organizacyjne uwarunkowania rozwoju e-sportu w Republice Korei (Korei Południowej)*, w: *E-sport. Aspekty prawne*, red. Ł. Klimczyk, M. Leciak, Warszawa 2020, s. 15–30; K. Grzybczyk, *E-sport w Korei Południowej*, w: *E-sport. Prawne aspekty*, red. K. Grzybczyk, Warszawa 2021, s. 296–320.

⁵ K. Kunc-Urbańczyk, *Analiza prawna regulacji e-sportowych we Francji*, w: *E-sport. Prawne aspekty*, red. K. Grzybczyk, Warszawa 2021, s. 321 i n.

⁶ Dz.U. z 2022 r., poz. 1599 z późn. zm.

⁷ Dz.U. poz. 1600.

KWALIFIKACJA PRAWNA E-SPORTU JAKO SPORTU W ROZUMIENIU ART. 2 UST. 1A USTAWY O SPORCIE

Rozpoczynając rozważania dotyczące sportu, należy wspomnieć, że etymologia słowa „sport” wywodzi się od łacińskiego słowa *disporto*, które można tłumaczyć jako „poza bramą” (*porta* – ‘brama’, *dis* – ‘poza’), używanego na określenie organizowanych dla mieszkańców miast gier i zabaw poza murami⁸. W Polsce po raz pierwszy słowo „sport” zostało udokumentowane w 1856 roku przez polskiego prozaika, poetę i publicystę Konstantego Gaszyńskiego w jednoaktowej komedii *Wyścigi konne w Warszawie*⁹. W piśmiennictwie wskazuje się, iż sport to świadoma aktywność człowieka, na którą składają się następujące elementy¹⁰:

- 1) indywidualne albo zespołowe współzawodnictwo (czasami z udziałem zwierząt) w pokonywaniu czasu, przestrzeni, przeszkód naturalnych lub sztucznych oraz przeciwnika (elementy te mogą występować łącznie lub rozdzielnie);
- 2) doskonalenie walorów fizycznych i sił psychicznych;
- 3) dobrowolność uczestnictwa;
- 4) podporządkowanie uczestników regułom gry;
- 5) brak bezpośrednich celów pozasportowych.

Sport jako termin prawny doczekał się definicji, która znajduje się w art. 2 ust. 1 ustawy o sporcie, gdzie określono, że sportem są wszelkie formy aktywności fizycznej, które przez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach. Za sport uważa się również współzawodnictwo oparte na aktywności intelektualnej, którego celem jest osiągnięcie wyniku sportowego (art. 2 ust. 1a ustawy o sporcie). Ponadto sport – wraz z wychowaniem fizycznym i rehabilitacją ruchową – składają się na kulturę fizyczną. To definicja legalna – jak wynika z uzasadnienia do projektu ustawy o sporcie z dnia 28 sierpnia 2009 r.¹¹ – w której za punkt wyjścia przyjmuje się:

definicję sportu ustaloną przez Radę Europy i używaną przez Komisję Europejską w formułowaniu polityki Unii Europejskiej w tym obszarze w Białej Księdze Sportu, zgodnie z którą „Sport oznacza wszelkie formy aktywności fizycznej, które przez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane, wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach”¹².

Należy zaznaczyć, iż do nowelizacji Ustawy o sporcie z dnia 20 lipca 2017 r.¹³ za sport uważano wyłącznie aktywność fizyczną, pomijając jednocześnie aktywność umysłową. Takie podejście było problematyczne, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt,

⁸ S. Fundowicz, *Prawo sportowe*, Warszawa 2013, s. 15.

⁹ A. Kazimierczak, *Zarys pedagogiki sportu. Podręcznik dla studentów nauk o wychowaniu*, Łódź 2019, s. 10.

¹⁰ W. Lipoński, *Humanistyczna encyklopedia sportu*, Warszawa 1987, s. 312.

¹¹ <https://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/wgdruk/2313> (dostęp: 7.01.2023).

¹² *Ibidem*.

¹³ Dz.U. z 2017 r., poz. 1600.

że wiele uznanych dotychczas sportów intelektualnych posiadało własne związki sportowe (np. Polski Związek Szachowy czy Polski Związek Brydża Sportowego)¹⁴. Wąskie potraktowanie sportu było zatem niewystarczające i należy je ocenić jako błędne, i w związku z tym ta nowelizacja ma zasadnicze znaczenie dla włączenia w ramy sportu współzawodnictwa intelektualnego.

Rozważając *ratio legis* tej zmiany, trzeba podkreślić, że w uzasadnieniu do projektu Ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. wskazano, iż:

projekt ustawy o zmianie ustawy o sporcie (...) rozszerza definicję sportu o aktywność intelektualną. Obowiązujące aktualnie uregulowanie skupia się wyłącznie na aktywności fizycznej. Uwzględnienie w tej kategorii takich sportów, jak szachy, warcaby czy brydż sportowy do tej pory mogło budzić wątpliwości. Proponowana zmiana wyjaśni tę kwestię. Ponadto rozszerzenie definicji sportu o aktywność intelektualną umożliwi uwzględnienie w regulacji cieszących się dużą popularnością kategorii sportów elektronicznych (e-sport)¹⁵.

Mając na uwadze tę definicję, prawna możliwość zakwalifikowania e-sportu jako sportu może mieć fundamentalne znaczenie dla dopuszczalności finansowania ze środków gminy m.in. nagród i wyróżnień dla zawodników sportów elektronicznych.

Powstaje więc pytanie – czy e-sport można zakwalifikować jako sport w myśl ustawy o sporcie?

Odpowiadając nań, należy w pierwszej kolejności przeanalizować, czy sport elektroniczny spełnia określone ustawowo przesłanki wyrażone w art. 2 ust. 1a ustawy o sporcie. W przepisie tym zawarte są trzy elementy, które muszą wystąpić łącznie, aby móc uznać daną aktywność intelektualną za sport. Są to:

- 1) współzawodnictwo,
- 2) oparcie (współzawodnictwa) na aktywności intelektualnej, oraz
- 3) cel (współzawodnictwa opartego na aktywności intelektualnej), ukierunkowany na osiągnięcie wyniku sportowego.

Warto zaznaczyć, iż ustawodawca nie objaśnia żadnego z tych pojęć w ramach ustawy o sporcie. Nie ma więc ich definicji legalnych, które znacząco ułatwiłyby proces wykładni. W związku z tym należy wziąć pod uwagę wykładnię językową przepisu i rozkodować treść na podstawie powszechnego znaczenia danego pojęcia. Według potocznego rozumienia wyrazu „współzawodnictwo”, zaprezentowanego w *Wielkim słowniku języka polskiego*, za współzawodnictwo uznaje się „staranie się o zdobycie pierwszeństwa w czymś przed inną osobą lub grupą osób”¹⁶. Ponadto, na potrzeby wykładni tego pojęcia, można rozważyć posiłkowanie się definicją legalną terminu „współzawodnictwo sportowe”, występującą w uchylonej już

---

¹⁴ M. Badura, H. Basiński, G. Kałużny, M. Wojcieszak, *art. 2*, w: M. Badura, H. Basiński, G. Kałużny, M. Wojcieszak, *Ustawa o sporcie. Komentarz*, LEX/el. 2011.

¹⁵ <https://www.sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/druk.xsp?nr=1410> (dostęp: 7.01.2023).

¹⁶ <https://wsjp.pl/haslo/podglad/10570/wspolzawodnictwo> (dostęp: 23.12.2022); podobnie w E. Sobol, *Słownik języka polskiego PWN*, Warszawa 2007, s. 1173, wyjaśniono, iż współzawodnictwo to „ubieganie się kilku osób lub grup o pierwszeństwo w czymś, o zdobycie czegoś”.

Ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym¹⁷. Zgodnie z art. 3 pkt 4 tej ustawy „współzawodnictwo sportowe jest indywidualną lub zbiorową rywalizacją osób, zmierzającą do uzyskania właściwych dla danej dyscypliny sportu rezultatów”.

W literaturze¹⁸ wskazuje się, iż termin „współzawodnictwo” może być rozpatrywany dwojako:

- 1) wąsko, tzn. rozgrywki mogą być organizowane wyłącznie przez związki sportowe – gdy mamy na uwadze art. 7 oraz 13 ustawy o sporcie,
- 2) szeroko, tzn. rozgrywki może organizować każdy podmiot, który ustanawia reguły rywalizacji.

Dokonując wykładni językowej i systemowej, można dojść do wniosku, iż z art. 2 ust. 1, a w zw. z art. 7 i art. 13 ustawy o sporcie wynika, iż rozgrywki może organizować każdy podmiot, który ustanawia reguły rywalizacji.

Ponadto należy zauważyć, że w ramach rywalizacji, która może być amatorska bądź profesjonalna, dla uznania danego współzawodnictwa za sport, muszą obowiązywać ustalone reguły, na których opiera się współzawodnictwo. W wypadku sportów elektronicznych regulaminy rozgrywek tworzone są przez podmioty prawa prywatnego, i – jak podkreśla się w literaturze – mają one charakter wzorców umownych w myśl art. 384–385⁴ Ustawy z 23 marca 1964 r. Kodeks cywilny¹⁹.

Konkludując, przez współzawodnictwo uznaje się indywidualną lub zbiorową rywalizację, uwzględniającą z góry ustalone reguły, której rezultatem będzie osiągnięcie określonego wyniku.

Kolejnym ważnym pojęciem w obszarze rozważań artykułu jest aktywność intelektualna. Zgodnie z *Wielkim słownikiem języka polskiego* przez „aktywność” rozumie się „podejmowanie działań określonego rodzaju i wykonywanie ich najczęściej w żywy, intensywny sposób”, „intelektualny” natomiast to związany z intelektem, czyli „ogółem zdolności umysłowych i wiedzy człowieka”. W potocznym znaczeniu zatem aktywność intelektualna to podejmowanie działań określonego rodzaju, związanych z użyciem zdolności umysłowych i wiedzy człowieka. Warto zauważyć, że w ramach gier umysłowych, np. gry w warcaby czy szachy, również wykonywane są pewne aktywności fizyczne, w postaci chociażby przesuwania pionków. Jednakże główną aktywnością będzie ta intelektualna, opierająca się na przemyślanych posunięciach gracza w ramach obranej strategii, fizyczna natomiast będzie niejako uboczna. Podobnie orzekł Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (dalej jako WSA w Warszawie) w wyroku z 27 marca 2019 r., w którym czytamy:

Należy również mieć na względzie, że profesjonalne podejście do gry w szachy, warcaby, brydża sportowego, a także sporty elektroniczne wymagają od uczestników uprawiania aktywności fizycznej. Ponadto gry w szachy, warcaby, brydża sportowego oraz sporty elektroniczne wyrabiają szybkość reakcji oraz rozwijają strategiczne myślenie. Należy przyjąć, że nie tylko aktywność fizyczna, lecz także aktywność intelektualna może prowa-

¹⁷ Dz.U. nr 155, poz. 1298 z późn. zm.; zob. również: W. Cajselski, *Problemy prawne zatrudnienia w e-sporcie*, w: *E-sport. Aspekty prawne*, red. Ł. Klimczyk, M. Leciak, Warszawa 2020, s. 51.

¹⁸ M. Biliński, *Sport elektroniczny. Charakter prawny*, Warszawa 2021, s. 46.

¹⁹ S. Słowik, *Analiza regulaminów turniejów e-sportowych*, w: *E-sport. Prawne aspekty*, red. K. Grzybczyk, Warszawa 2021, s. 174 i n.

dzić do osiągnięcia wyniku sportowego, a dodatkowo sprzyjać umacnianiu więzi społecznych czy budowaniu własnej wartości. Uzasadnia to objęcie zwolnieniem podatkowym także wygranych w konkursach z dziedziny e-sportu²⁰.

Podsumowując – przez oparcie (współzawodnictwa) na aktywności intelektualnej będzie uznawane współzawodnictwo związane z podejmowaniem działań w ramach obranej strategii, związanych z użyciem zdolności umysłowych i wiedzy człowieka.

Ostatnim istotnym pojęciem w ramach tych rozważań jest cel (współzawodnictwa), ukierunkowany na osiągnięcie wyniku sportowego. Cel, zgodnie z definicją potoczna, to „rezultat, który chce się osiągnąć przez jakieś działania”²¹, a wynik to „to, co powstało na skutek jakiegoś działania, zdarzenia lub procesu”²². Czyli w ramach tej przesłanki istotny będzie zamierzony do osiągnięcia rezultat, którym będzie osiągnięcie określonego skutku danej rywalizacji zawodników.

Warto zauważyć, że ustawodawca, definiując sport, użył w ramach ostatniej jego konstrukcyjnej przesłanki pojęcia „wynik sportowy”, co jest błędem logicznym przy tworzeniu przepisu (błąd *idem per idem*, tj. „pojęcie sportu tłumaczone jest przy pomocy pokrewnego i równie nieokreślonego co do treści pojęcia wyników sportowych”)²³. Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu – i słusznie – ostatni z warunków jest zbędny, ze względu na to, iż jego sens został już skonsumowany przez przesłankę pierwszą, tzn. współzawodnictwo²⁴.

Na marginesie przesłanki określającej sport, a dotyczącej wyniku sportowego w piśmiennictwie, wskazuje się, że osiągnięcie znaczącego rezultatu w rywalizacji e-sportowej wiąże się z istotnymi gratyfikacjami finansowymi (np. za zwycięstwo turnieju), a także możliwością zawarcia umów z profesjonalnymi drużynami e-sportowymi czy też umów sponsorskich (np. z producentami sprzętu dla graczy)²⁵.

Mając na uwadze powyższe, przy spełnieniu określonych ustawowo kryteriów możliwe będzie uznanie e-sportu jako sportu w znaczeniu wyznaczonym przez ustawę o sporcie. Trzeba jednak zastrzec, iż rozstrzygający w tym względzie będzie charakter konkretnej rywalizacji, a zatem nie każda rywalizacja e-sportowa będzie sportem w rozumieniu ustawy o sporcie. Istotne będzie współzawodnictwo, które opiera się

---

²⁰ Wyrok WSA w Warszawie z 27 marca 2019 r., sygn. akt III SA/Wa 1079/18, LEX nr 2691347.

²¹ <https://wsjp.pl/haslo/podglad/26528/cel/4641329/dzialan> (dostęp: 23.12.2022); podobnie w S. Dubisz, *Uniwersalny Słownik języka polskiego PWN A–J*, Warszawa 2008, s. 377, wyjaśniono, iż cel to „do czego się dąży, zmierza, to co chce się osiągnąć”.

²² <https://wsjp.pl/haslo/podglad/3829/wynik/4817815/dzialan> (dostęp: 23.12.2022); podobnie w E. Sobol, *Słownik języka polskiego PWN*, Warszawa 2007, s. 1206, wyjaśniono, iż wynik to „co wynika z jakiejś działalności, pracy, z jakiegoś zjawiska”.

²³ Na ów problem zwrócono uwagę w opinii prawnej z dnia 27.04.2017 r. do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie oraz ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (druk sejmowy nr 1410), sporządzonej przez Biuro Analiz Sejmowych, <https://www.sejm.gov.pl/sejm8.nsf/opinieBAS.xsp?nr=1410> (dostęp: 27.12.2022); zob. także: M. Badura, H. Basiński, G. Kałużny, M. Wojcieszak, *art. 2...*, op. cit.

²⁴ M. Biliński, *Sport elektroniczny. Charakter prawny*, Warszawa 2021, s. 50.

²⁵ S. Myrna, *E-sport w świetle nowelizacji ustawy o sporcie*, „Prawo Mediów Elektronicznych” 2020, nr 1, s. 18.

na określonych i znanych zawodnikom regułach, oparte na aktywności intelektualnej w zasadniczej części oraz prowadzące do osiągnięcia wyznaczonego celu, jakim jest założony wynik rywalizacji. Dla przykładu, te kryteria spełnia współzawodnictwo w takich grach, jak *Starcraft*²⁶ czy *League of Legends*²⁷, gdzie funkcjonują ligi e-sportowe, grające w systemie sezonowym, a współzawodnictwo w tych grach opiera się na realizacji przemyślanych strategii²⁸.

Tę konkluzję zdaje się również akceptować orzecznictwo sądowe. W cytowanym już wyroku WSA w Warszawie z 27 marca 2019 r., w uzasadnieniu sąd podkreślił: „Nie jest tak, że automatycznie wszystkie gry elektroniczne należy uznać za sport. Istotne jest tu brzmienie przepisu art. 2 ust. 1 a ustawy z 2010 r. o sporcie – za sport może być uważane współzawodnictwo oparte na aktywności intelektualnej, nie zaś współzawodnictwo we wszelkich typach gier elektronicznych”²⁹.

Wobec powyższego, mając na uwadze dość ogólne przesłanki wynikające z przepisu art. 2 ust. 1 a ustawy o sporcie, można stwierdzić, że e-sport co do zasady należy uznać za sport w myśl ustawy.

NAGRODY I WYRÓŻNIENIA DLA ZAWODNIKÓW SPORTÓW ELEKTRONICZNYCH

Skoro e-sport może być uznawany za sport na gruncie polskiego prawodawstwa – to czy istnieje możliwość ustanowienia i sfinansowania przez gminy nagród i wyróżnień dla zawodników sportów elektronicznych w myśl art. 31 ustawy o sporcie?

W art. 31 ust. 1 ustawy o sporcie ujęto, że nagrody i wyróżnienia j.s.t. (w tym gminy) mogą ustanawiać i finansować dla osób fizycznych za osiągnięte wyniki sportowe (tj. zawodników). Widzimy, iż beneficjentami nagród i wyróżnień dla zawodników mogą być wyłącznie osoby fizyczne. *A contrario*, uzyskiwać tych gratyfikacji nie mogą osoby prawne, stowarzyszenia czy też kluby sportowe³⁰. Chcąc zatem rozwiązać postawiony problem, trzeba wyjaśnić pojęcie „zawodnik”.

W języku potocznym pojęcie „zawodnik” często jest utożsamiane z pojęciem „sportowiec”, jednak nie można postawić tutaj znaku równości, ze względu na fakt, że zakres znaczeniowy tego drugiego terminu jest szerszy. Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu, pojęcie „sportowiec” nie jest ograniczone do osoby fizycznej biorącej udział we współzawodnictwie, lecz oznacza ogólnie każdego uprawiającego sport³¹.

²⁶ K. Kopańko, *Polski e-sport*, Kraków 2021, s. 70–90.

²⁷ M. Ludyga, *Czy e-sport jest sportem?*, w: *E-sport. Prawne aspekty*, red. K. Grzybczyk, Warszawa 2021, s. 18–20; zob. również: K. Kopańko, *Polski e-sport...*, op. cit., s. 390 i n.

²⁸ Zob. szerzej w zakresie lig e-sportowych: M. Brzozowski, *Organizacja e-sportowa*, w: *E-sport. Prawne aspekty*, red. K. Grzybczyk, Warszawa 2021, s. 56 i n.

²⁹ Wyrok WSA w Warszawie z 27 marca 2019 r., o sygn. akt III SA/Wa 1079/18, LEX nr 2691347.

³⁰ P. Kuczkowski, *Stypendium sportowe dla zawodników ustanowione i finansowane przez gminy w orzecznictwie sądów administracyjnych – zagadnienia wybrane*, „Roczniki Prawa i Administracji” 2021, z. 1, s. 64–65.

³¹ S. Fundowicz, *Prawo sportowe...*, op. cit., s. 41.

Próżno szukać w obecnie obowiązującym ustawodawstwie polskim objaśnienia pojęcia „zawodnik”. Jak wynika z uzasadnienia do projektu ustawy o sporcie, odstąpiono:

od zdefiniowania pojęć „kultura fizyczna”, „współzawodnictwo sportowe” czy też „klub sportowy”, „kadra narodowa” albo „zawodnik”, gdyż dotychczasowe definicje nie zawsze prawidłowo i kompleksowo opisywały rzeczywistość. Ponadto pojęcia te są powszechnie zrozumiałe, a jednocześnie trudno dostrzec potrzebę przyznania im innego, specjalnego znaczenia z perspektywy projektowanej ustawy³².

Uprzednio obowiązujące definicje ustawowe zawodnika były jednak inne. I tak w Ustawie z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej³³ w art. 3 pkt 6 określono, iż „zawodnikiem jest osoba uprawiająca określoną dyscyplinę sportu”. Ustawa ta rozróżniała ponadto zawodników profesjonalnych, którzy otrzymywali wynagrodzenie, od zawodników amatorów, którzy mogli otrzymywać tylko stypendium. W kolejnej regulacji w zakresie sportu, tj. w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym³⁴ wskazano, że „zawodnikiem jest osoba uprawiająca określoną dyscyplinę sportu i posiadająca licencję zawodnika uprawiającą do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym”.

Pomimo tego że obecnie obowiązująca ustawa o sporcie nie wprowadza podziału na zawodników amatorów i zawodników profesjonalnych, to czynią to akty wewnątrzorganizacyjne wskazujące, iż zawodnikami amatorami będą ci zawodnicy, którzy nie mają umowy z klubem sportowym³⁵.

Mając na względzie powyższe rozważania, zawodnika sportów elektronicznych należy określić jako osobę fizyczną biorącą udział we współzawodnictwie w ramach sportów elektronicznych (opartych na aktywności intelektualnej), amatorsko albo w sposób profesjonalny.

Ważnymi pojęciami w omawianym zakresie są terminy „nagroda” oraz „wyróżnienie”. Warto zaznaczyć, że w ustawie o sporcie również brak jest ich definicji legalnej. W *Słowniku języka polskiego PWN* za nagrodę uznaje się „dyplom, odznaczenie, pieniądze lub wartościowy przedmiot, będące formą uznania lub wyróżnienia za osiągnięcia, zwycięstwo w konkursie, w zawodach itp.”³⁶. Wyróżnieniem zaś jest „nagroda w konkursie, niższa od pierwszych nagród”³⁷. Na tej podstawie oraz z potocznego rozumienia obydwu pojęć możemy wyciągnąć wniosek, że znaczeniowo są one sobie bardzo bliskie. W przedstawionych w niniejszym

³² <https://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/wgdruku/2313> (dostęp: 2.01.2023).

³³ Dz.U. z 2007 r., nr 226, poz. 1675 z późn. zm.

³⁴ Dz.U. nr 155, poz. 1298.

³⁵ M. Biliński, *Uczestnicy rynku sportowego*, w: *Prawo sportowe*, red. M. Leciak, Warszawa 2018, s. 240.

³⁶ <https://sjp.pwn.pl/szukaj/nagroda.html> (dostęp: 2.01.2023); podobnie w E. Sobol, *Słownik języka polskiego PWN*, Warszawa 2005, s. 497, wyjaśniono, iż nagroda to „suma pieniężna, dyplom, odznaczenie itp. będące formą wynagrodzenia, uznania lub wyróżnienia, za dobre wyniki, osiągnięcia, zwycięstwo w konkursie, zawodach itp.”.

³⁷ <https://sjp.pwn.pl/szukaj/wyroznienie.html> (dostęp: 2.01.2023); podobnie w E. Sobol, *Słownik języka polskiego PWN*, Warszawa 2007, s. 1215, wyjaśniono, iż wyróżnienie to „nagroda za dobre wyniki w nauce, pracy, sporcie itp., niższa od pierwszych nagród”.

artykule definicjach słownikowych wyróżnienie uznawane jest niejako za synonim nagrody (nagroda niższa od pierwszych nagród), jednakże o mniejszej wartości. W doktrynie za nagrodę sportową uważa się jednostronne, bezwrotne świadczenia pieniężne albo rzeczowe, przyznawane za osiągnięcie określonego wyniku sportowego³⁸. Nagroda może być zatem gratyfikacją wyrażoną w pieniądzu (nagroda pieniężna) albo w rzeczy (nagroda rzeczowa) za osiągnięcie wyniku sportowego. Do zdefiniowania terminu „wyróżnienie” przydatne jest uchylone już rozporządzenie Ministra Sportu z dnia 22 września 2006 r. w sprawie wyróżnień i nagród dla zawodników³⁹, gdzie wyróżnieniami dla zawodników określono plakietki, puchary i dyplomy. W piśmiennictwie prawa sportowego wskazuje się, że wyróżnienie jest swego rodzaju nagrodą pocieszenia⁴⁰.

Mając na uwadze te ustalenia terminologiczne, które będą miały znaczenie dla rozstrzygnięcia postawionego w tym rozdziale problemu, należy przedstawić regulację ustawową do ustanawiania i finansowania przez gminy nagród i wyróżnień dla e-zawodnika. Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy o sporcie: „Jednostki samorządu terytorialnego⁴¹ mogą ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe oraz nagrody i wyróżnienia dla osób fizycznych za osiągnięte wyniki sportowe”. Ponadto w art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie ustawodawca zawarł upoważnienie szczegółowe do wydania aktu normatywnego w postaci uchwały dla organu stanowiącego (również gminy), określającego m.in. szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokości nagród oraz wyróżnień, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy. Analizując te przepisy, można dojść do przekonania, iż gmina jako jednostka samorządu terytorialnego (dalej również jako j.s.t.) może ustanawiać i finansować nagrody oraz wyróżnienia dla zawodników będących osobami fizycznymi, osiągających wyniki sportowe w ramach danego sportu, który ma znaczenia dla tej jednostki samorządu terytorialnego. W orzecznictwie sądów administracyjnych⁴² oraz literaturze przedmiotu⁴³ stwierdzono, że uchwała wydana na podstawie art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie jest aktem prawa miejscowego⁴⁴, co rodzi istotne konsekwencje w przypadku stwierdzenia nieważności tego aktu normatywnego

---

³⁸ K. Tetlak, *Finanse publiczne i podatki w sporcie*, w: *Prawo sportowe*, red. M. Leciak, Warszawa 2018, s. 257–258.

³⁹ Dz.U. nr 181, poz. 1332.

⁴⁰ M. Badura, H. Basiński, G. Kałużny, M. Wojcieszak, *art. 31...*, op. cit.

⁴¹ Na gruncie polskich przepisów ustrojowych w zakres jednostek samorządu terytorialnego wchodzi gminy, powiaty oraz województwa.

⁴² Jest aktem prawa miejscowego, gdyż ma charakter generalny, jest adresowany do kręgu podmiotów imiennie nieokreślonych, oraz abstrakcyjny, gdyż dotyczy powtarzalnych sytuacji faktycznych; zob. szerzej: wyrok NSA z 22 marca 2022 r., sygn. akt II GSK 1357/20, LEX nr 3325849.

⁴³ P. Kuczkowski, *Glosa aprobująca do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 grudnia 2017 r. Sygn. akt II GSK 282/16*, „Roczniki Prawa i Administracji” 2021, z. 4, s. 289.

⁴⁴ Przesłanki uznania uchwały za akt prawa miejscowego określono m.in. w: M. Chmaj, G. Herc, *Akty prawa miejscowego organów samorządu terytorialnego oraz procedura uchwałodawcza*, w: *Ustrój samorządu terytorialnego w Polsce*, red. M. Chmaj, Warszawa 2005, s. 186; S. Bułajewski, *Rada gminy jako organ stanowiący*, w: *Status prawny rady gminy*, red. M. Chmaj, Warszawa 2012, s. 88–124; zob. szerzej D. Dąbek, *Prawo miejscowe*, Warszawa 2020, s. 85–103.

(ze skutkiem *ex tunc*) przez organy nadzoru czy też Wojewódzki Sąd Administracyjny⁴⁵. Ponadto w przepisach Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych⁴⁶ jest mowa o tym, że wydatki publiczne powinny być przede wszystkim dokonywane zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków oraz w sposób celowy. Wskazuje to na potrzebę istnienia podstawy prawnej do dokonania wydatku, którą mogą być normy o charakterze materialnoprawnym, zawarte w aktach prawa zarówno powszechnie obowiązującego, jak i wewnętrznego⁴⁷. Celowość zaś oznacza, iż wydatek musi zostać poniesiony jako niezbędny do wykonania zadania publicznego⁴⁸.

Zasadniczym zatem zadaniem dla j.s.t. jest prawidłowe zredagowanie przedmiotowej uchwały pod względem formalnym i merytorycznym, w granicach upoważnienia ustawowego⁴⁹. Niniejszy artykuł może być pomocny w tym zakresie i stanowić nie tylko teoretyczne, ale i praktyczne rozwiązanie problemu, który dotychczas – w wypadku nagród i wyróżnień dla zawodników e-sportowych – nie doczekał się żadnej publikacji.

Przechodząc do rozwiązania tytułowego problemu, trzeba podkreślić, iż w art. 31 ust. 1 ustawy o sporcie wskazano, że nagrody i wyróżnienia mogą być przyznawane osobom fizycznym za osiągnięcia przez nich wyniki sportowe. Po pierwsze, z przepisu tego wynika, jak już była mowa powyżej, że zakresem mogą być objęci zarówno zawodnicy o statusie amatora, jak i zawodnicy o statusie profesjonalisty (przyznawanie nagród osobom fizycznym bez dookreślenia statusu zawodnika). Po drugie, zawodnicy muszą osiągnąć określony wynik sportowy, ustalony przez j.s.t. Pojęcie wyniku sportowego nie zostało przez ustawodawcę wyjaśnione, a jak wynika z potocznego rozumienia tego pojęcia, zaprezentowanego w wcześniej w tym artykule, wynik jest tym, „co powstało na skutek jakiegoś działania, zdarzenia lub procesu”⁵⁰. Wynik sportowy będzie więc skutkiem określonego działania zawodnika e-sportowego w ramach współzawodnictwa. To gmina, w ramach istotnej swobody decyzyjnej, ma prerogatywę do określenia wyniku sportowego, który będzie uprawniał zawodnika do otrzymania nagrody albo wyróżnienia. E.J. Krześniak, stwierdza, iż nie jest niezbędne, aby wyniki sportowe w jakikolwiek sposób były wyróżniające się czy wysokie⁵¹. Pogląd taki jest jak najbardziej uprawniony, jeśli weźmie się pod uwagę kryterium wyniku niezbędnego do otrzymania nagrody przez trenera. Zgodnie z art. 31 ust. 2 ustawy o sporcie można ustanowić i finansować nagrody dla trenerów, którzy prowadzą szkolenie zawodników osiągających wysokie wyniki

---

⁴⁵ P. Chmielnicki, *Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w Polsce*, Warszawa, 2006, s. 212–222.

⁴⁶ Dz. U. z 2022 r., poz. 1634 z późn. zm.

⁴⁷ M. Cilak, *art. 44*, w: *Ustawa o finansach publicznych. Komentarz*, red. Z. Ofiarski, LEX/el. 2021.

⁴⁸ K. Kleszczewski, *art. 44*, w: *Ustawa o finansach publicznych. Komentarz prawno-finansowy*, red. H. Dzwonkowski, G. Gołębiowski, Warszawa 2014, LEX/el. 2021.

⁴⁹ J. Kaczor, *Delegacje ustawowe do stanowienia aktów prawa miejscowego w zakresie finansowania sportu*, w: A. Babczuk, A. Talik, *Finasowanie sportu ze środków publicznych*, Warszawa 2014, s. 99–104.

⁵⁰ <https://wsjp.pl/haslo/podglad/3829/wynik/4817815/dzialan> (dostęp: 23.12.2022).

⁵¹ E.J. Krześniak, *Ustawa o sporcie. Komentarz*, Warszawa 2020, art. 31.

sportowe w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym lub w krajowym współzawodnictwie sportowym. W tym przypadku zatem ustawodawca określił, iż muszą to być wysokie wyniki, i do tego w ramach międzynarodowego współzawodnictwa sportowego lub krajowego współzawodnictwa sportowego⁵².

Co ma znaczenie dla prowadzonych tu rozważań, zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o sporcie: „W celu organizowania i prowadzenia współzawodnictwa w danym sporcie może być utworzony polski związek sportowy”, a stosownie do art. 13 ust. 1 ustawy o sporcie polski związek sportowy ma wyłączne prawo do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski w danym sporcie (pkt 1). W tym miejscu należy zadać pytanie – czy, skoro aktualnie nie istnieje polski związek sportów elektronicznych, możliwe jest osiągnięcie wyniku sportowego przez zawodnika e-sportowego (w ramach współzawodnictwa)?

Dokonując wykładni językowej przepisu art. 7 ust. 1 ustawy o sporcie, należy dojść do wniosku, że ustawodawca przyznał m.in. polskiemu związkowi sportowemu (dalej jako pzs) uprawnienie do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa, jednakże z tego przepisu nie wynika, iż związek ten jest wyłącznie uprawniony w tym zakresie. Tok rozumowania, zgodnie z którym pzs nie ma prawa wyłączności do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa, a próbuje W. Cajselski, który wskazuje, iż wobec: „użycia przez ustawodawcę terminu «może» wynika, że dopuszczalna jest sytuacja, w której współzawodnictwo w danym sporcie jest prowadzone przez podmiot inny niż polski związek sportowy”⁵³. B. Ulijasz, podkreśla, że pzs ma wyłączność jeśli chodzi o organizację i prowadzenie współzawodnictwa tylko o dwa tytuły wskazane w ustawie, dlatego też w pozostałych rozgrywkach współzawodnictwo mogą organizować także inne podmioty, a pzs nie ma uprawnień do sprzeciwu⁵⁴. Podobnie wypowiada się w tej kwestii S. Fundowicz, który podkreśla, że pzs nie jest jedynym podmiotem uprawnionym do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa w ramach danej dyscypliny; takimi podmiotami mogą być również inne podmioty, w tym osoby fizyczne⁵⁵. Potwierdzeniem tego poglądu jest wynik zastosowania wniosku *a contrario* z art. 13 pkt 1 ustawy o sporcie. Skoro w art. 13 pkt 1 pzs ma wyłączne uprawnienie do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski, to pozostałe rodzaje współzawodnictwa mogą prowadzić inne podmioty.

Biorąc pod uwagę powyższe, skoro nie tylko pzs jest uprawniony do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego, należy wyrazić pogląd, iż w ramach e-sportu osoby fizyczne czy prawne, w tym np. producenci gier komputerowych, mogą być podmiotem uprawnionym do organizacji współzawodnictwa

---

⁵² Na marginesie należy zaznaczyć, iż takie rozróżnienie nie ma istotnych argumentów, gdyż takie same kryteria powinny być przez ustawodawcę ustalone zarówno dla zawodników, jak i ich trenerów, ażeby jednych i drugich motywować do osiągania istotnych rezultatów.

⁵³ W. Cajselski, *Ustawa o sporcie. Komentarz, 2011*, LEX/el., art. 7.

⁵⁴ B. Ulijasz, *Wykonywanie i organizowanie sportu w Polsce. Studium administracyjno-prawne*, Toruń 2019, s. 97.

⁵⁵ S. Fundowicz, *Prawo sportowe...*, op. cit., s. 76.

sportowego (z wyłączeniem organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski)⁵⁶.

W myśl art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie rada gminy, wydając akt prawa miejscowego dotyczący ustanowienia nagród i wyróżnień dla osób fizycznych, musi wziąć pod uwagę, poza osiągnięciem przez te osoby wynikiem sportowym, również znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego. Niestety, i w tym przypadku ustawodawca nie objaśnił, jak należy rozkodować to pojęcie. W potocznym rozumieniu „mieć znaczenie” – to posiadać wartość, być ważnym dla kogoś⁵⁷. Pomocne w analizie tego pojęcia będą niewątpliwie również wskazówki ujęte w orzecznictwie sądów administracyjnych. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 11 lipca 2019 r. wskazano, że:

Ustalając zatem zasady przyznania stypendium [tyczy się to również nagród i wyróżnień – przyp. M.K.], obowiązkiem organu jest przede wszystkim określenie dyscyplin sportu, które mają znaczenie dla danej jednostki samorządu terytorialnego. Takimi dyscyplinami mogą być na przykład dyscypliny o ugruntowanej tradycji lokalnej czy ponadlokalnej, cieszące się popularnością wśród mieszkańców, co z oczywistych względów wpisywałoby się w realizację zadania własnego, polegającego na tworzeniu warunków sprzyjających rozwojowi sportu⁵⁸.

Jednakże w orzecznictwie zauważalny jest również pogląd bardziej liberalny, zaznaczający, że międzynarodowa ranga czy prestiż dyscypliny są równie dopuszczalnymi przesłankami, co lokalna czy ponadlokalna tradycja w uprawianiu jakiegokolwiek sportu⁵⁹. Dokonując analizy orzecznictwa sądowego, należy dojść do wniosku, iż organ stanowiący ma istotną swobodę w określaniu dyscyplin sportowych, które mają znaczenie dla danej j.s.t. Może to nastąpić zatem poprzez wskazanie w uchwale konkretnych dyscyplin sportowych, albo poprzez wskazanie innych kryteriów, które pozwolą na ustalenie zakresu desygnatu pojęcia „dany sport” – mogą to być np. sporty zimowe czy lekka atletyka⁶⁰. Prócz tego w orzecznictwie uważa się, że, w myśl wytycznych z art. 31 ust 3 ustawy o sporcie, nie może być wystarczające zbyt ogólne określenie sportów, które mają znaczenie dla danej społeczności (np. dyscypliny sportowe objęte programem Igrzysk Olimpijskich lub Paraolimpijskich)⁶¹.

⁵⁶ Pogląd przeciwny prezentuje P. Derlecki, *Dopuszczalność finansowania przez jednostki samorządu terytorialnego stypendiów sportowych przeznaczonych dla zawodników sportów elektronicznych*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2021, nr 12, s. 112–113.

⁵⁷ <https://sjp.pwn.pl/szukaj/znaczenie.html> (dostęp: 23.12.2022).

⁵⁸ Wyrok WSA w Łodzi z 11 lipca 2019 r., sygn. akt II SA/Łd 375/19, LEX nr 2703695; podobnie w wyroku WSA w Gdańsku z 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt III SA/Gd 89/17, LEX nr 2274654: „Ustalając zatem zasady przyznania stypendium obowiązkiem organu jest w pierwszej kolejności określenie dyscyplin sportu, które mają znaczenie dla danej jednostki samorządu terytorialnego. Takimi dyscyplinami mogą być na przykład dyscypliny o ugruntowanej tradycji lokalnej, czy ponadlokalnej, cieszące się popularnością wśród mieszkańców, co z oczywistych względów wpisywałoby się w realizację zadania własnego, polegającego na tworzeniu warunków sprzyjających rozwojowi sportu (art. 27 ust. 1 u.s.). Intencją ustawodawcy (art. 31 ust. 3 ustawy) było również powiązanie wysokości przyznawanego świadczenia ze znaczeniem danego sportu dla konkretnej jednostki samorządu terytorialnego”.

⁵⁹ Wyrok NSA z 19 marca 2019 r., sygn. akt I OSK 1222/17, LEX nr 2699310.

⁶⁰ Wyrok WSA w Olsztynie z 30 czerwca 2022 r., sygn. akt II SA/OI 340/22, LEX nr 3365890.

⁶¹ Wyrok NSA w Warszawie z 5 kwietnia 2019 r., sygn. akt I OSK 1623/17, LEX nr 2714312.

Co istotne, w uzasadnieniach do wyroków podkreśla się ponadto, iż „nie jest zadaniem sądu administracyjnego wnikać i weryfikować, z jakich powodów określone dyscypliny gmina uznała za mające dla niej znaczenie (...)”⁶².

Mając na uwadze przedstawione rozważania interpretacyjne w zakresie terminu „znaczenie danego sportu” dla danej j.s.t., w tym stanowisko sądów administracyjnych, należałoby dojść do wniosku, że w przypadku wielu gmin uprawnionym byłoby ujęcie sportu elektronicznego jako tego, który ma znaczenie dla społeczności lokalnej. Taki wniosek uzasadnia fakt, że jest to rodzaj sportu, który, po pierwsze, jest bardzo popularny szczególnie wśród młodych ludzi na danym terenie, a nabrał jeszcze większego znaczenia w związku z pandemią COVID-19. Po drugie, w wielu miejscowościach w Polsce organizowane są od wielu lat profesjonalne rozgrywki e-sportowe, np. Intel Extreme Masters w Katowicach⁶³, Games Clash Masters w Gdyni czy Poznań Game Arena⁶⁴. Po trzecie, od kilku lat w wielu mniejszych miejscowościach organizowane jest współzawodnictwo e-sportowe, przez podmioty publiczne czy podmioty prywatne, pod patronatem samorządów terytorialnych. Po czwarte, w wielu miejscowościach, poprzez cykliczne turnieje e-sportowe, sport ten staje się istotny dla społeczności danej j.s.t. Znaczenie dla danej społeczności e-sportu może również przejawiać się zamieszkiwaniem na terenie gminy zawodników e-sportowych, którzy osiągają w tej dziedzinie sukcesy na arenie ogólnopolskiej czy światowej, a przez to promują tę jednostkę samorządu terytorialnego, a także e-sport tak na arenie ogólnopolskiej, jak i wśród lokalnego społeczeństwa.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że na mapie Polski pojawił się już pierwszy samorząd terytorialny, a mianowicie Miasto Sosnowiec, który przyjął uchwałę uwzględniającą wyniki we współzawodnictwie e-sportowym oraz jego znaczenie dla społeczności lokalnej, co prawda nie w zakresie nagród i wyróżnień, ale stypendiów okresowych dla zawodników⁶⁵. Co istotne, przedmiotowa uchwała została pozytywnie zweryfikowana przez organ nadzoru i opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego.

ZAKOŃCZENIE

Wiek XXI jest niewątpliwie okresem niespotykanego dotychczas rozwoju nowoczesnych technologii informatycznych. Określa się go również mianem wieku cyfryzacji czy wiekiem społeczeństwa informacyjnego⁶⁶. W związku z tym również dotychczasowe, zakodowane w myśleniu społecznym pojęcie sportu ulega w szybkim tempie znaczącym przeobrażeniu. Mając na uwadze te zmiany, stało się niezbędne, by

⁶² Wyrok NSA z 19 marca 2019 r., sygn. akt I OSK 1222/17, LEX nr 2699310.

⁶³ <https://intelextrememasters.com> (dostęp: 7.01.2022).

⁶⁴ <https://imbaseat.com/najwazniejsze-e-sportowe-wydarzenia-w-polsce/> (dostęp: 7.01.2022).

⁶⁵ Uchwała nr 550/XXX/2020 Rady Miejskiej w Sosnowcu z dnia 27 sierpnia 2020 r. w sprawie ustanowienia Stypendiów Sportowych Miasta Sosnowca (Dz. Urz. województwa śląskiego z 2020 r., poz. 6483).

⁶⁶ W. Krztoń, *XXI wiek – wiekiem społeczeństwa informacyjnego*, „Modern Management Review” 2015, nr 3, s. 101 i n.

polskie prawo obejmowało regulacje dotyczące fenomenu, jakim jest e-sport. Wstępem do tego procesu było niewątpliwie uchwalenie Ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o sporcie oraz ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów, co należy przyjąć z aprobatą. Nowelizacja ta rozszerzyła przede wszystkim definicję sportu o współzawodnictwo intelektualne, jednakże ze względu na szcztąkową regulację dotyczącą e-sportu, pojawiają się kontrowersje natury prawnej. Jedną z tych kontrowersji jest problem ustanawiania i finansowania nagród i wyróżnień dla zawodników sportów elektronicznych. Regulacje ustawy o finansach publicznych stanowią, iż wydatki publiczne powinny być przede wszystkim dokonywane zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków oraz w sposób celowy. To oznacza, iż j.s.t., w tym gminy, muszą zachować szczególną ostrożność, jeśli mowa o wydatkowaniu środków na nagrody czy wyróżnienia dla e-sportowców. Jest to ważne w kontekście prawidłowego konstruowania uchwały na podstawie art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie, gdyż w przypadku stwierdzenia jej nieważności ze skutkiem *ex tunc*, dochodzi do wyeliminowania podstawy materialnoprawnej, na której przyznano środki publiczne beneficjentowi. Warto na marginesie podkreślić, iż obecnie samych gmin jest w Polsce ok. 2480, co oznacza, iż problem dla organów stosujących prawo jest istotny.

Przyjmując określone założenia, można zatem e-sport zakwalifikować jako sport w myśl art. 2 ust. 1 a ustawy o sporcie. Będzie to zatem współzawodnictwo, które opiera się na określonych i znanych graczom regułach, w istotnej części – na aktywności intelektualnej, oraz prowadzące do osiągnięcia wyznaczonego celu, jakim jest założony wynik rywalizacji.

Ponadto w artykule wyjaśniono, iż współzawodnictwo e-sportowe może być organizowane i prowadzone nie tylko przez polskie związki sportowe (takiego związku nie posiada e-sport), ale także inne podmioty, w tym osoby fizyczne czy prawne, na co wskazuje efekt wykładni przepisu art. 7 ust. 1 czy art. 13 ust. 1 ustawy o sporcie. Dlatego też zawodnicy e-sportowi będą mogli uzyskać określony wynik sportowy w ramach współzawodnictwa, o którym mowa w art. 31 ustawy o sporcie, jako spełniający warunek przyznania nagrody czy wyróżnienia.

W artykule dowiedziono, że znaczenie danego sportu dla społeczności jako przesłanki do gratyfikacji będzie można rozpatrywać poprzez wskazanie e-sportu w uchwale wydanej na podstawie art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie, mając na uwadze popularność e-sportu wśród lokalnej społeczności, ale również poprzez występujące na danym terenie cykliczne turnieje czy zamieszkiwanie na terenie gminy zawodników e-sportowych, którzy osiągają w tej dziedzinie sukcesy na arenie ogólnopolskiej i/lub światowej, a przez to promują tę jednostkę, a także e-sport wśród społeczeństwa.

W związku z tym można dojść do wniosku, że pomimo braku kompleksowej regulacji w zakresie e-sportu możliwe jest ustanawianie i finansowanie nagród oraz wyróżnień dla zawodników e-sportowych przez gminy.

W ramach wniosków *de lege ferenda* należy postulować wprowadzenie regulacji do polskiego systemu prawnego, w której przede wszystkim kompleksowo ujęto by problematykę sportu elektronicznego, mając na uwadze jego specyfikę

oraz odmienność od sportu tradycyjnego. Obecnie, ze względu na brak polskiego związku sportowego sportów elektronicznych, zarówno organizacje e-sportowe, jak i zawodnicy oraz trenerzy nie mogą skorzystać z części wsparcia finansowego uregulowanego w ustawie o sporcie (przykładowo mowa tu o braku możliwości uzyskania wsparcia przez trenerów w myśl art. 31 ust. 2 ustawy o sporcie).

Ustawodawca, mając na uwadze problematykę niniejszego artykułu, powinien ustalić m.in. jednoznaczną definicję legalną sportu elektronicznego, a także doprecyzować rozumienie pojęcia: „znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego”, tak aby nie było kontrowersji w obszarze rozumienia tych terminów – terminów, przypomnijmy, mających fundamentalne znaczenie dla finansowania e-sportu (problemy w praktyce napotykają w tym zakresie nawet sądy administracyjne).

Ostatnim postulatem jest zrównanie we wnioskowanej kompleksowej ustawie dotyczącej e-sportu kryteriów ustanawiania i finansowania nagród, określonych obecnie w art. 31 ust. 1 ustawy o sporcie dla zawodników e-sportowych z kryteriami przyznania nagród dla trenerów, określonych w art. 31 ust. 2 ustawy o sporcie, ze względu na brak istotnych argumentów, przemawiających za utrzymaniem odmienności w tym zakresie. Tożsame warunki przyznania motywowałyby zarówno jednych, jak i drugich do osiągania istotnych dla danej j.s.t. wyników sportowych.

BIBLIOGRAFIA

- Badura M., Basiński H., Kałużny G., Wojcieszak M., *art. 2*, w: M. Badura, H. Basiński, G. Kałużny, M. Wojcieszak, *Ustawa o sporcie. Komentarz*, LEX/el. 2011.
- Biliński M., *Sport elektroniczny. Charakter prawny*, Warszawa 2021.
- Biliński M., *Uczestnicy rynku sportowego*, w: *Prawo sportowe*, red. M. Leciak, Warszawa 2018.
- Brzozowski M., *Organizacja e-sportowa*, w: *E-sport. Prawne aspekty*, red. K. Grzybczyk, Warszawa 2021.
- Buławewski S., *Rada gminy jako organ stanowiący*, w: *Status prawny rady gminy*, red. M. Chmaj, Warszawa 2012.
- Cajsel W., *Problemy prawne zatrudnienia w e-sporcie*, w: *E-sport. Aspekty prawne*, red. Ł. Klimczyk, M. Leciak, *E-sport. Aspekty prawne*, Warszawa 2020.
- Cajsel W., *Ustawa o sporcie. Komentarz, 2011*, LEX/el.
- Cilak M., *art. 44*, w: *Ustawa o finansach publicznych. Komentarz*, red. Z. Ofiarski, LEX/el. 2021.
- Chmaj M., Herc G., *Akty prawa miejscowego organów samorządu terytorialnego oraz procedura uchwałodawcza*, w: *Ustrój samorządu terytorialnego w Polsce*, red. M. Chmaj, Warszawa 2005.
- Chmielnicki P., *Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w Polsce*, Warszawa 2006.
- Dąbek D., *Prawo miejscowe*, Warszawa 2020.
- Derlecki P., *Dopuszczalność finansowania przez jednostki samorządu terytorialnego stypendiów sportowych przeznaczonych dla zawodników sportów elektronicznych*, „Przeгляд Prawa Publicznego” 2021, nr 12.
- Fundowicz S., *Prawo sportowe*, Warszawa 2013.
- Grzybczyk K., *E-sport w Korei Południowej*, w: *E-sport. Prawne aspekty*, red. K. Grzybczyk, Warszawa 2021.
- Kaczor J., *Delegacje ustawowe do stanowienia aktów prawa miejscowego w zakresie finansowania sportu*, w: A. Babczuk, A. Talik, *Finasowanie sportu ze środków publicznych*, Warszawa 2014.

- Kazimierczak A., *Zarys pedagogiki sportu. Podręcznik dla studentów nauk o wychowaniu*, Łódź 2019.
- Kleszczewski K., art. 44, w: *Ustawa o finansach publicznych. Komentarz prawno-finansowy*, red. H. Dzwonkowski, G. Gołębiowski, Warszawa 2014, LEX/el.
- Kopańko K., *Polski e-sport*, Kraków 2021.
- Krześniak E.J., *Ustawa o sporcie. Komentarz*, Warszawa 2020, art. 31, LEX/el.
- Krztoń W., *XXI wiek – wiekiem społeczeństwa informacyjnego*, „Modern Management Review” 2015, nr 3.
- Kuczkowski P., *Glosa aprobująca do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 grudnia 2017 r. Sygn. akt II GSK 282/16*, „Roczniki Prawa i Administracji” 2021, z. 4.
- Kuczkowski P., *Stypendium sportowe dla zawodników ustanowione i finansowane przez gminy w orzecznictwie sądów administracyjnych – zagadnienia wybrane*, „Roczniki Prawa i Administracji” 2021, z. 1.
- Kunc-Urbańczyk K., *Analiza prawna regulacji e-sportowych we Francji*, w: *E-sport. Prawne aspekty*, red. K. Grzybczyk, Warszawa 2021.
- Lipowski W., *Humanistyczna encyklopedia sportu*, Warszawa 1987.
- Ludyga M., *Czy e-sport jest sportem?*, w: *E-sport. Prawne aspekty*, red. K. Grzybczyk, Warszawa 2021.
- Myrna S., *E-sport w świetle nowelizacji ustawy o sporcie*, „Prawo Mediów Elektronicznych” 2020, nr 1.
- Słowik S., *Analiza regulaminów turniejów e-sportowych*, w: *E-sport. Prawne aspekty*, red. K. Grzybczyk, Warszawa 2021.
- Sosnowski W., *Prawne i organizacyjne uwarunkowania rozwoju e-sportu w Republice Korei (Korei Południowej)*, w: *E-sport. Aspekty prawne*, red. Ł. Klimczyk, M. Leciak, Warszawa 2020.
- Tetlak K., *Finanse publiczne i podatki w sporcie*, w: *Prawo sportowe*, red. M. Leciak, Warszawa 2018.
- Uliasz B., *Wykonywanie i organizowanie sportu w Polsce. Studium administracyjno-prawne*, Toruń 2019.

Cytuj jako:

Kuczkowski P., *Dopuszczalność ustanawiania i finansowania nagród i wyróżnień dla zawodników sportów elektronicznych przez gminy*, „Ius Novum” 2024, nr 1 (18), s. 144–160. DOI: 10.26399/iusnovum.v18.1.2024.08/p.kuczkowski